

22 Νοεμβρίου, 1996

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

A. & A. CONSTANTINOU BROS LTD.,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 234/93)

Φορολογία — Φορολογία κεφαλαιουχικών κερδών — Αυτοφορολογία σε αντιδιαστολή προς φορολογία επιβληθείσα από το Διευθυντή — Άρθρο 14 του περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου και Άρθρο 23(1) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου — Σε περίπτωση φορολογίας δεν ισχύει η τρίμηνη προθεσμία του πρώτου Αρθρου αλλά η εξαετής του δευτέρου. 5

Φορολογία — Φορολογία κεφαλαιουχικών κερδών — Αναθέωση του κόστους του αντικειμένου της εκποίησης, υπολογισμός πληθωρισμού και πληθωρισμός επί τόκων — Τα σχετικά γεγονότα της κριθείσας περίπτωσης και η εφαρμογή σε αυτά των διαμορφωθείσών αρχών του Κυπριακού δικαίου. 10

Η αιτήτρια εταιρεία προσέβαλε την φορολογία κεφαλαιουχικών κερδών που της επεβλήθη σχετικά με εκποίηση ξενοδοχείου της. 15

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

1. Το Άρθρο 14 του περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου Ν. 52/80 εφαρμόζεται μόνο σε περιπτώσεις αυτοφορολογίας όπως ρητά αναφέρεται στο ίδιο το Άρθρο. Είναι λοιπόν καθαρό ότι όταν δεν τίθεται θέμα αυτοφορολογίας αλλά φορολογίας που επιβλήθηκε από το Διευθυντή, όπως έγινε στην παρούσα περίπτωση, ο Διευ- 20

5 θυντής δεν περιορίζεται από την προβλεπόμενη από το Άρθρο 14 προθεσμία των τριών μηνών για συμπληρωματική βεβαίωση φόρου αλλά έχει εφαρμογή το Άρθρο 23(1) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου Ν. 4/78 που θέτει 6 χρόνια σαν χρονική προθεσμία για αναθεώρηση της φορολογίας από το Διευθυντή.

Σχετικό και ενισχυτικό της κατάληξης του δικαστηρίου είναι και το Άρθρο 3(1) του Νόμου 4/78.

10 Είναι επίσης αναμφισβήτητο γεγονός ότι οι λογαριασμοί των αιτητών υποβλήθηκαν με μεγάλη καθυστέρηση και έτσι τα στοιχεία για καθορισμό της τελικής φορολογίας δεν τέθηκαν στη διάθεση του Διευθυντή στα πλαίσια του Άρθρου 14.

15 2. Το Δικαστήριο υιοθέτησε την θέση της δικηγόρου της Δημοκρατίας αναφορικά με την αναθεώρηση του κόστους του ξενοδοχείου σε σχέση με τα μηχανήματα. Είναι φανερό ότι ο Διευθυντής δεν αντιμετώπισε το θέμα σαν θέμα ψευδούς δήλωσης αλλά ορθής εκτίμησης του κόστους και της αξίας του ξενοδοχείου με βάση τα ενώπιόν
20 του στοιχεία. Τα στοιχεία αυτά έδειχναν ότι τα μηχανήματα λανθασμένα περιλήφθηκαν στον εξοπλισμό αφού στην πραγματικότητα ενοσωματώθηκαν στο κτίριο και αποτελούσαν μέρος του.

25 3. Όσον αφορά τον πληθωρισμό η κυπριακή νομολογία πράγματι διαφέρει από την αντίστοιχη αγγλική, υπόθεση *Νίκος Χρίστου v. Δημοκρατίας*.

Το ίδιο θέμα απασχόλησε το δικαστήριο και στην πρόσφατη υπόθεση *Lavinia Investments Ltd v. Δημοκρατίας*.

30 4. Το Δικαστήριο συμφωνεί επίσης με τη θέση της δικηγόρου της Δημοκρατίας αναφορικά με τη μη παραχώρηση από το Διευθυντή πληθωρισμού στους τόκους. Η ερμηνεία του Άρθρου 6(β) του περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου τείνει να καταδείξει ότι η παραχώρηση πληθωρισμού δεν γίνεται αναφορικά με τη δαπάνη ανέγερσης αλλά εξ ολοκλήρου και αποκλειστικά με τη δαπάνη κτήσης του κέρδους.

40 *Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.* /

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Χρίστου v. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 153,

Lavinia Investments Ltd v. Δημοκρατίας (1996) 4 A.A.Δ. 512.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της φορολογίας κεφαλαιουχικών κερδών η 5
οποία επεβλήθη στους Αιτητές.

Γ. Τριανταφυλλίδης, για τους Αιτητές.

Α. Καουτζάνη, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η 10
αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ.: Με την παρούσα προσφυγή ζητείται 15
η ακύρωση της απόφασης του Διευθυντή του Τμήματος Εσωτε-
ρικών Προσόδων ημερ. 15.12.1992 με την οποία επεβλήθη στους αι-
τητές φορολογία κεφαλαιουχικών κερδών ανερχόμενη σε
£148.747,80 σεντ σε σχέση με τη διάθεση ξενοδοχείου.

Τα γεγονότα της υπόθεσης αποτελούν κοινό έδαφος και είναι 20
τα ακόλουθα: Οι αιτητές με συμφωνία ημερ. 31.8.1990 πώλησαν το
ξενοδοχείο Imperial στην Πάφο προς την Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύ-
πρου έναντι £7.510.000. Στις 17.9.1990 οι αιτητές υπέβαλαν Δήλω-
ση Διάθεσης Ακίνητης Ιδιοκτησίας με βάση την οποία ο πληρωτέ- 25
ος φόρος ήταν £11.230. Ο Διευθυντής δέχθηκε την δήλωση αυτή
και με ειδοποίηση επιβολής φορολογίας ημερ. 17.9.1990 επέβαλε
£11.230 σαν πληρωτέο φόρο ο οποίος και πληρώθηκε. Η φορολο-
γία αυτή συνιστούσε αρχική φορολογία με βάση τη δήλωση και
υπόκειτο σε αναθεώρηση μετά την εκτίμηση του Διευθυντή. 30

Πράγματι στη συνέχεια ο Διευθυντής αφού ζήτησε ορισμένα 35
στοιχεία που του προμήθευσαν οι αιτητές επέβαλε νέα φορολογία
ανερχόμενη σε £203.866 στις 7.12.1990. Η φορολογία αυτή συνι-
στούσε Αναθεωρημένη (Πρόσθετη) Φορολογία. Σε συνοδευτική
επιστολή του ο Διευθυντής πληροφορούσε τους αιτητές ότι δεν
τους παραχωρήθηκαν τόκοι αφού αυτοί είχαν διεκδικηθεί για σκο-
πούς φόρου εισοδήματος και δεν υπολογίστηκε ο διεκδικούμενος
πληθωρισμός αφού η αποπεράτωση του ξενοδοχείου έγινε τον ίδιο
μήνα που έγινε και η πώλησή του. 40

Οι αιτητές υπέβαλαν ένσταση ημερ. 17.12.1990, η οποία βασιζε-
το στα ακόλουθα σημεία:

- (α) Οι τόκοι έπρεπε να λογισθούν αφού δεν διεκδικήθηκαν για σκοπούς φόρου εισοδήματος.
- 5 (β) Η ανέγερση του ξενοδοχείου συμπληρώθηκε όχι τον Αύγουστο που πωλήθηκε αλλά το Μάρτιο του 1990 και έτσι έπρεπε να παραχωρηθεί πληθωρισμός με βάση τον χρόνο πραγματοποίησης της δαπάνης.
- 10 (γ) Ο Διευθυντής δεν είχε στοιχεία που να δικαιολογούσαν την αναθεώρηση της αρχικής φορολογίας.

Ο Διευθυντής μετά από την παροχή πρόσθετων στοιχείων που ζήτησε από τους αιτητές και επανεξέταση της όλης υπόθεσης επέβαλε τελική φορολογία για διευθέτηση της ένστασης χωρίς συμφωνία ανερχόμενη σε £159.951.20 σεντ (μείον ο αρχικά πληρωθείς φόρος των £11.203). Η φορολογία αυτή που αποτελεί και το αντικείμενο της προσφυγής υπολογίσθηκε με βάση τις ακόλουθες διαφοροποιήσεις:

- 20 (α) Παραχωρήθηκαν οι διεκδικούμενοι τόκοι.
- (β) Παραχωρήθηκε πληθωρισμός από το μήνα συμπλήρωσης του ξενοδοχείου, και δεν παραχωρήθηκε πληθωρισμός σε σχέση με τους τόκους.
- 25 (γ) Αναθεωρήθηκε η αξία κτήσης της γης με βάση την ημερομηνία κτήσης της με ανταλλαγή, και
- 30 (δ) Αναθεωρήθηκε το κόστος του κτιρίου όσον αφορά μηχανήματα που ενσωματώθηκαν στο κτίριο και που είχαν λανθασμένα καταχωρηθεί στον εξοπλισμό του. Παράλληλα παραχωρήθηκε μικρότερο ποσοστό δικαιωμάτων εργολαβίας από όσο διεκδικήθηκε λόγω εικονικότητας της καταχώρησης στα βιβλία των αιτητών αφού υπήρχε συγγενική σχέση των αιτητών και της εταιρείας που ανάλαβε την εργολαβία.
- 35

Η βασική θέση του δικηγόρου των αιτητών στην γραπτή αγόρευσή του είναι ότι δυνάμει του περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου, ο Διευθυντής είχε δικαίωμα να επιβάλει Αναθεωρημένη

40 (Πρόσθετη) Φορολογία μετά από την Αρχική Φορολογία. Ομως μετά από την ένσταση των αιτητών που αφορούσε δύο μόνο σημεία της αναθεωρημένης φορολογίας ο Διευθυντής που αποδέχθηκε την θέση των αιτητών στα σημεία αυτά δεν είχε δικαίωμα, να αναθεωρήσει τη φορολογία σε άλλα σημεία που δεν είχαν εγείρει

οι αιτητές επιβάλλοντας τελική φορολογία. Η ενέργεια του Διευθυντή υποστήριξε ο δικηγόρος των αιτητών ήταν παράνομη για δύο λόγους:

- (α) Αποστέρησε τους αιτητές του δικαιώματος να υποβάλουν ένσταση στα άλλα σημεία που ηγέρθησαν για πρώτη φορά στην τελική φορολογία. 5
- (β) Τα σημεία στα οποία βασίστηκε ο Διευθυντής για την τελική φορολογία ηγέρθησαν μετά την πάροδο των τριών μηνών που βάσει του νόμου δικαιούται ο Διευθυντής να επιβάλει αναθεωρημένη φορολογία. 10

Η θέση της δικηγόρου της Δημοκρατίας στη γραπτή της αγόρευση επί του θέματος αυτού είναι ότι η διαδικασία που προνοείται στο άρθρο 14 του νόμου 52/80 (όπως τροποποιήθηκε από το νόμο 135/80) επί του οποίου βασίστηκε ο δικηγόρος των αιτητών δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα περίπτωση. Το άρθρο 14, υποστήριξε, εφαρμόζεται μόνο στις περιπτώσεις αυτοφορολογίας, ενώ στην παρούσα περίπτωση η φορολογία επιβλήθηκε με απόφαση του Διευθυντή. Σε τέτοια περίπτωση ισχυρίστηκε εφαρμόζεται το άρθρο 23(1) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου σύμφωνα με το οποίο ο Διευθυντής δικαιούται να αναθεωρήσει την επιβληθείσα φορολογία εντός 6 ετών από της επιβολής της και ο Διευθυντής αναθεώρησε την φορολογία όταν είχε ενώπιόν του όλα τα σχετικά στοιχεία. Τα στοιχεία αυτά αποκαλύφθηκαν εκ των υστέρων μετά την καθυστερημένη υποβολή των λογαριασμών των αιτητών για τα έτη 1989 και 1990. 15 20 25

Ο δικηγόρος των αιτητών ήγειρε επίσης τα ακόλουθα θέματα: 30

- (α) Βάσει του νόμου ο Διευθυντής δεν εδικαιούτο να αμφισβητήσει το ποσό του προϊόντος πώλησης του ξενοδοχείου εκτός αν αποδεικνύετο ότι η δήλωση του ποσού ήταν ψευδής. Η απόφαση των καθ' ύλην η αίτηση στον πιο πάνω ισχυρισμό είναι ότι δεν τίθεται θέμα ψευδούς δήλωσης αλλά προσαρμογής του κόστους αφού τα μηχανήματα λανθασμένα περιλήφθηκαν στον εξοπλισμό αντί στο κτίριο. 35
- (β) Ο Διευθυντής δεν εδικαιούτο να αμφισβητήσει το κόστος της γης κατά την ανταλλαγή όπως αυτό παρουσιάζεται στα βιβλία της εταιρείας και να κάμει δικό του υπολογισμό της αξίας της γης. Στο θέμα αυτό όμως επήλθε τελικά συμφωνία για το κόστος της γης και δεν θα με απασχολήσει περαιτέρω. 40

- 5 (γ) Ο πληθωρισμός έπρεπε να υπολογισθεί πάνω στη δαπάνη που εγίνετο κάθε χρόνο και όχι πάνω στη συνολική δαπάνη κατά την συμπλήρωση του ξενοδοχείου. Η δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση πρόβαλε διαφορετική θέση που συνίσταται στο ότι βάσει του νόμου και της νομολογίας σε αντίθεση με τη θέση που επικρατεί στην Αγγλία ο πληθωρισμός υπολογίζεται κατά το χρόνο που συντελείται η συνολική δαπάνη.
- 10 (δ) Η μη προσθήκη πληθωρισμού στους κεφαλαιοποιημένους τόκους ήταν εσφαλμένη αφού και οι τόκοι αποτελούσαν μέρος της δαπάνης που έγινε για την ανέγερση του ξενοδοχείου. Η θέση των καθ' ων η αίτηση στο πιο πάνω επιχείρημα είναι ότι με βάση το άρθρο 6(β) του Περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου ο πληθωρισμός υπολογίζεται πάνω στις δαπάνες που γίνονται εξ ολοκλήρου και αποκλειστικά για την κτήση του κέρδους ενώ οι τόκοι δεν αποτελούν τέτοια δαπάνη αλλά δαπάνη για την ανέγερση του ακινήτου.
- 15

20 Τα σχετικά άρθρα του Περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου, στα οποία αναφέρθηκε ο δικηγόρος των αιτητών, είναι τα άρθρα 12, 13, 14 και 15, τα οποία αναφέρουν τα εξής:

25 “12.(1) Ο διαθέτης ιδιοκτησίας οφείλει δι' εκάστην διάθεσιν ιδιοκτησίας να δίδη εις τον Διευθυντήν, εντός ενός μηνός από της τοιαύτης διαθέσεως αλλά εν πάσει περιπτώσει προ της μεταβιβάσεως της ιδιοκτησίας, δήλωσιν περί ταύτης και τοιαύτα έτερα στοιχεία οία δυνατόν να απαιτηθώσι διά τους σκοπούς του παρόντος Νόμου και να καταβάλλει το υπ' αυτόν υπολογιζόμενο ποσό φόρου.

30 (2) Η δύναμι των διατάξεων του παρόντος άρθρου απαιτούμενη δήλωσις δέον να είναι εν τύπω εγκεκριμένω υπό του Διευθυντού.

35 13. Ο Διευθυντής δύναται καθ' οιονδήποτε χρόνον, αν η δήλωσις διαθέσεως δεν επεδόθη, να προβή εις βεβαίωσιν του φόρου του πληρωτέου αναφορικώς προς την διάθεσιν ιδιοκτησίας και θα αποστέλλη εις τον διαθέτην της ιδιοκτησίας ειδοποίησιν περί της βεβαιώσεως.

40 14. Οσάκις ο Διευθυντής κρίνη ότι το ποσόν το οποίον πρόσωπον τι υποχρεούται να καταβάλη ως φόρον έχει εκτιμηθή ως ελάσσον του δέοντος, ούτος δύναται, καθ' οιονδήποτε χρόνον εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας της αυτοφορολογίας

και καταβολής του φόρου, να προβή εις συμπληρωματικήν βεβαιώσιν του ποσού το οποίον το τοιούτο πρόσωπον, κατά την γνώμην του, οφείλει να καταβάλη:

Νοείται ότι εις περιπτώσεις καθ' ας η χαμηλή φορολογία οφείλεται εις δόλον ή εσκεμμένην φοροδιαφυγήν, η τοιαύτη συμπληρωματική βεβαιώσις δύναται να γίνη καθ' οιονδήποτε χρόνον.” 5

15. Οι διατάξεις των εκάστοτε σε ισχύ περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμων που αφορούν ενστάσεις και προσφυγές εφαρμόζονται, τηρουμένων των αναλογιών: 10

Νοείται ότι ο Διευθυντής αποφασίζει πάνω στις ενστάσεις που του υποβάλλονται εντός δύο ετών από την ημερομηνία της υποβολής τους.” 15

Η δικηγόρος της Δημοκρατίας όμως, όπως έχω ήδη παραθέσει πιο πάνω, βασίζεται στο άρθρο 23(1) του Περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου που επιτρέπει την αναθεώρηση φορολογίας εντός 6 ετών από της επιβολής της. 20

Είμαι της γνώμης ότι το άρθρο 14 του περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου εφαρμόζεται μόνο σε περιπτώσεις αυτοφορολογίας όπως ρητά αναφέρεται στο ίδιο το άρθρο. Είναι λοιπόν καθαρό ότι όταν δεν τίθεται θέμα αυτοφορολογίας αλλά φορολογίας που επιβλήθηκε από τον Διευθυντή, όπως έγινε στην παρούσα περίπτωση, ο Διευθυντής δεν περιορίζεται από την προβλεπόμενη από το άρθρο 14 προθεσμία των τριών μηνών για συμπληρωματική βεβαίωση φόρου αλλά έχει εφαρμογή το άρθρο 23(1) του περί Βεβαιώσεως και Εισπράξεως Φόρων Νόμου που θέτει 6 χρόνια σαν χρονική προθεσμία για αναθεώρηση της φορολογίας από το Διευθυντή. 25 30

Σχετικό και ενισχυτικό της κατάληξής μου είναι και το άρθρο 3(1) του Νόμου 4/78 που προνοεί τα ακόλουθα: 35

“3.(1) Εξαιρέσει των περιπτώσεων δι' ας γίνεται διάφορος πρόνοια εν τινι ετέρω νόμω, το ποσόν παντός φόρου επιβληθέντος προ ή μετά την έναρξιν της ισχύος του παρόντος Νόμου καθορίζεται και εισπράττεται δυνάμει των διατάξεων του παρόντος Νόμου.” 40

Είναι επίσης αναμφισβήτητο γεγονός ότι οι λογαριασμοί των

αιτητών υποβλήθηκαν με μεγάλη καθυστέρηση και έτσι τα στοιχεία για καθορισμό της τελικής φορολογίας δεν τέθηκαν στη διάθεση του Διευθυντή στα πλαίσια του άρθρου 14.

5 Προχωρώντας στην εξέταση των υπολοίπων ισχυρισμών του δικηγόρου των αιτητών επιθυμώ να παρατηρήσω τα ακόλουθα:

1. Υιοθετώ την θέση της δικηγόρου της Δημοκρατίας αναφορικά με την αναθεώρηση του κόστους του ξενοδοχείου σε σχέση με τα μηχανήματα. Είναι φανερό ότι ο Διευθυντής δεν αντιμετώπισε το θέμα σαν θέμα ψευδούς δήλωσης αλλά ορθής εκτίμησης του κόστους και της αξίας του ξενοδοχείου με βάση τα ενώπιόν του στοιχεία. Τα στοιχεία αυτά έδειχναν ότι τα μηχανήματα λανθασμένα περιλήφθηκαν στον εξοπλισμό αφού στην πραγματικότητα ενσωματώθηκαν στο κτίριο και αποτελούσαν μέρος του.

2. Όσον αφορά τον πληθωρισμό η νομολογία μας πράγματι διαφέρει από την αντίστοιχη αγγλική. Στην υπόθεση *Nίκος Χρίστου v. Δημοκρατίας* (1995) 4 Α.Α.Δ. 153 αναφέρονται τα ακόλουθα:

“Είναι φανερό για μένα ότι στην Αγγλία το θέμα απασχόλησε ιδιαίτερα και έγινε, όπως είδαμε, αντικείμενο νομοθετικής επεξεργασίας και ρύθμισης, που φαίνεται να συγκλίνει με την άποψη του αιτητή. Για σχολιασμό του θέματος του πληθωρισμού ευρύτερα παραπέμπω στους Easson: Cases and Materials on Revenue Law, 2η έκδοση, 1990, σελ. 485 έως 487 και 509 και Whitehouse & Buttle, 8η έκδοση 1990 σελ. 235 στην παράγραφο με επικεφαλίδα The Indexation of allowable expenditure. Πρέπει όμως να παρατηρήσω ότι το δικό μας νομοθέτημα δεν περιέχει παρόμοια πρόνοια, πράγμα που πείθει ότι δεν ήταν αυτός ο σκοπός του νομοθέτη. Είναι κοινοτοπία αλλά πρέπει να λεχθεί ότι στο νόμο ιδιαίτερα το φορολογικό τίποτε δεν μπορεί να προστεθεί. Κατά τη γνώμη μου κάθε κτίσμα ή τμήμα του που ανήκει σε εταιρεία θεωρείται για τους σκοπούς υπολογισμού του πληθωρισμού, ότι αποκτήθηκε κατά το χρόνο κατά τον οποίο συντελέστηκε η δαπάνη ανέγερσης.”

40 Το ίδιο θέμα απασχόλησε το δικαστήριο και στην πρόσφατη υπόθεση *Lavinia Investments Ltd v. Δημοκρατίας* (1996) 4 Α.Α.Δ. 512, απόφαση ημερομηνίας 23.2.1996, όπου αφού υιοθετήθηκε η υπόθεση *Χρίστου* (πιο πάνω) αναφέρθηκαν τα ακόλουθα σχετικά:

“Όμως, η άλλη εισήγηση των δικηγόρων της αιτήτριας ότι από το προϊόν διάθεσης θα πρέπει να εκπίπτονται οι δαπάνες κατά ξεχωριστά κονδύλια και διαδοχικά, ανάλογα με τις ημερομηνίες που έγιναν και είχαν καταστεί πληρωτέες, είναι αντίθετη με τις διατάξεις του Νόμου. Οπως επισημαίνεται στην απόφαση **Χρίστου**, τούτο πράγματι γίνεται στην Αγγλία, εκεί όμως υπάρχει ειδική νομοθετική ρύθμιση, την οποϊαν ο δικός μας νομοθέτης δεν υιοθέτησε.” 5

3. Συμφωνώ επίσης με τη θέση της δικηγόρου της Δημοκρατίας αναφορικά με τη μη παραχώρηση από το Διευθυντή πληθωρισμού στους τόκους. Η ερμηνεία του άρθρου 6(β) του περί Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμου τείνει να καταδείξει ότι η παραχώρηση πληθωρισμού δεν γίνεται αναφορικά με τη δαπάνη ανέγερσης αλλά εξ ολοκλήρου και αποκλειστικά με τη δαπάνη κτήσης του κέρδους. 15

Για τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.